

GOD IS DICHTERBIJ DAN JE DENKT

GOD IS
dichterbij
DAN JE DENKT

JUAN CARLOS ORTIZ

GOD IS DICHTERBIJ DAN JE DENKT

Copyright © by Juan Carlos Ortiz

Originele titel: God is closer than you think

Voor het eerst uitgegeven door: Servant Publications

P.O. Box 8617, Ann Arbor, MI 48107, U.S.A.

All rights reserved

Copyright © 1993 Nederlandse uitgave: Gideon

Vertaling: Ton van Mourik

Omslagontwerp: David Sörensen

Jaar van uitgave: 1993

6e druk: april 2013

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-6067-929-6

NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print,
photoprint, microfilm or any other means without written
permission of the publisher.

Inhoud

1. God komt in ons wonen 7
2. Er is voortdurend kracht beschikbaar 15
3. Wat gebeurt er vanbinnen? 25
4. Moeten we het nu wel of niet doen? 31
5. Wie heeft het bij u voor het zeggen? 39
6. Vergeving en vrede 49
7. De kracht van vergeving 55
8. Bidden zonder ophouden 65
9. Is God doof? 73
10. Rustig bidden 81
11. Verlamd door bezorgdheid 89
12. Faxen naar de hemel 97
13. Niet alleen maar vragen 105
14. Leven of leefregels? 117
15. Zijn we hardhorend geworden? 125
16. Geestelijke kinderen krijgen 135
17. 'Zit er nog gezonde leer in de zaal?' 145
18. Verdeeldheid tijdens de vermenigvuldiging 157
19. Vrede binnen handbereik 165

God komt in ons wonen

‘Groot nieuws!’ riep de man met de vurige ogen in de woestijn van Judea. ‘Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen. Ik zou me maar bekeren, als ik jullie was...’

Johannes de Doper leek niet bepaald op de gemiddelde Jood. Zo droeg hij een mantel van kamelenhaar, en hij woonde in de woestijn. Maar toch kwamen gewone mensen uit Jeruzalem en omstreken in groten getale naar hem toe. Sommigen beleden hun zonden en werden gedoopt. Dat waren de geluksvogels – zij geloofden de uitspraken van Johannes over het Koninkrijk der hemelen.

De woorden van Johannes werden bevestigd, toen de Messias Zich door hem liet dopen. De hemel ging open, en de Heilige Geest daalde – in de vorm van een duif – neer op de timmerman uit Nazaret. Op dat moment zei een stem uit de hemel: ‘Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb’ (Mat. 3:17).

Vanaf dat moment begon het Koninkrijk te groeien – een Koninkrijk zonder grenzen en douaneposten, geboorteaakten of muren. Maar als je een geestelijke volkstelling had kunnen houden, zou je iets vreemds hebben ontdekt. Het was iets wat geen enkele science-fiction schrijver ooit zou kunnen bedenken: de ongekroonde Koning van dit Koninkrijk liet in elk van zijn volgelingen een stukje van Zichzelf achter. En al die geestelijke zaadjes groeiden.

Zolang ze maar goed door hun dragers verzorgd werden, konden de zaadjes zelfs niet doodgaan.

De mens Jezus stierf. Maar Hij stond weer op uit de dood en ging, nadat Hij aan vele mensen verschenen was, al gauw naar de hemel. Maar zijn Koninkrijk – zonder gebouwen, steden, leger of parlement, bleef achter op de plaats waar het allemaal begonnen was: in het hart van mensen.

Niemand zou er ooit van hebben geweten, ware het niet dat God besloot om het zijn volk te vertellen. Paulus legde de Kolossenzen uit dat God hem de opdracht had gegeven: ‘...onder u het woord van God tot zijn volle recht te doen komen, het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar thans geopenbaard aan zijn heiligen. Hun heeft God willen bekendmaken, hoe rijk de heerlijkheid van dit geheimenis is onder de heidenen: Christus onder u, de hoop der heerlijkheid’ (Kol. 1:25-27).

Vanuit het Grieks kunnen we met evenveel recht vertalen: *Christus IN u, de hoop der heerlijkheid*. De hoop van de Vader, de hoop van de engelen, de hoop van de profeten, en de hoop van het Koninkrijk van God, is Christus *in en onder ons*. De eeuwen en generaties vóór Jezus wezen allemaal naar die dag, waarop God de plek zou kiezen waar Hij echt wilde gaan wonen. Hij koos niet voor offerplaatsen, een in wolken gehulde berg of een kostbaar versierde tempel, maar voor de harten van zijn kinderen. Dáár kwam Hij wonen. Maar Christus huurt ons hart niet voor een paar maanden, of een bepaalde dag in de week. Hij heeft van ons zijn woningen gemaakt, huizen waarvan Hij zowel de Eigenaar als de Bewoner is.

Dit boek gaat over het feit dat Christus in ons *woont, met ons praat en in ons aan het werk is*. Dat is niet griezelig, bedreigend of aanmatigend. Integendeel. We zullen

zien hoe de levende motor, die God in mensen van vlees en bloed gestopt heeft, helpt bij de groei van het Koninkrijk. Paulus zei: ‘Want God is het, die om zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt’ (Fil. 2:13). Verlangt u ernaar dat God zijn geweldige plannen in uw leven uitwerkt? Geloof dan dat Hij in u woont Daar begint het namelijk mee.

Verstoppertje

In het Oude Testament was God altijd ver weg. Niemand wist waar Hij precies woonde. Het enige wat men wél wist, was dat Hij niet ergens in Judea of Samaria rondliep. ‘Ik hef mijn ogen op naar de bergen,’ zei men in die tijd. En: ‘Heft uw handen *op* naar het heiligdom.’ Maar als de aarde Gods voetenbank was, waar stond zijn stoel dan?! Goed, God woonde wel in de hemel, maar waar wás die hemel dan, behalve ‘ergens daarboven’?

Als je God nodig had, was het niet gemakkelijk Hem te vinden, want Hij was ver weg. Daar kwam nog bij dat je nooit zeker wist of Hij wel zou luisteren. ‘Zoekt de Here, terwijl Hij Zich laat vinden; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is’ (Jes. 55:6).

Maar wanneer je Hem dan eindelijk gevonden had – of anders gezegd, wanneer Hij jÓu gevonden had – moest je er wél voor zorgen dat je rein was en je tienden netjes betaald had. Gods verschijning kon gepaard gaan met harde wind, vuur of onweer. Hij aarzelde niet zijn aanwezigheid kenbaar te maken door indrukwekkende verschijnselen of een donderende stem. Zijn volk was gewend aan de afstand die er was tussen God en hen: ‘Praat U maar eerst met Mozes; hij zal ons daarna wel vertellen wat U gezegd hebt.’ Toen

God bij zijn verschijning op de Sinaï harde donderslagen liet horen, hoefde niemand ervan overtuigd te worden dat hij moest wegblijven van de voet van de heilige berg. God was een mysterie, een groot mysterie.

De komst van Jezus bracht daar verandering in. De Vader zelf, die tegelijkertijd genade en oordeel, barmhartigheid én ontzagwekkende macht in Zich draagt, veranderde natuurlijk niet, maar Jezus voegde een nieuwe dimensie toe aan de relatie tussen de Vader en zijn kinderen. Vóór die tijd hadden mensen God altijd *gezocht*; nú ging het erom Gods aanwezigheid *te kennen*. In het Oude Testament kwam God in een storm naar de mens toe, maar in Jezus kwam Hij rustig naast ons zitten.

De schrijver van de brief aan de Hebreëen zegt over dat verschil:

‘Want indien dat eerste onberispelijk ware geweest, zou er geen plaats gezocht zijn voor een tweede. Want Hij berispt hen, als Hij zegt: Zie, er komen dagen, spreekt de Here, dat Ik voor het huis Israëls en het huis Juda een nieuw verbond tot stand zal brengen, niet zoals het verbond, dat Ik met hun vaders maakte ten dage, dat Ik hen bij de hand nam om hen uit het land Egypte te leiden, want zij hebben zich niet gehouden aan mijn verbond en Ik heb Mij niet om hen bekommerd, spreekt de Here. Want dit is het verbond, waarmee Ik Mij verbinden zal aan het huis Israëls na die dagen, spreekt de Here: Ik zal mijn wetten in hun verstand leggen, en Ik zal die in hun harten schrijven...’ (Heb. 8:7-10).

Die wetten zouden niet langer de liefdesbrieven zijn die een God uit een ander universum op een stuk steen beitel-

de of op een boekrol liet krabbelen. In plaats daarvan zou God zijn hart en zijn wil in het binnenste van zijn kinderen leggen. Zijn wetten zouden de mens niet langer via de oren bereiken (waarbij de kans groot was dat ze ‘het ene oor in, het andere oor uit’ gingen). Vanaf dit moment zouden ze geschreven worden in de harten van mannen en vrouwen. En vanuit die veranderde harten, van binnenuit, zou God Zich openbaren. De schrijver van de Hebreeënbrieff vervolgt:

‘...en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. En niet langer zal een ieder zijn medeburger, en een ieder zijn broeder leren, zeggende: Ken de Here, want allen zullen zij Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen. Want Ik zal genadig zijn over hun ongerechtigheden, en hun zonden zal Ik niet meer gedenken. Als Hij spreekt van een nieuw (verbond), heeft Hij daarmee het eerste voor verouderd verklaard. En wat verouderd en verjaart, is niet ver van verdwijning’ (Heb. 8:10-13).

Levende stenen

De oude tabernakel en de oude tempel van Salomo waren er alleen voor God, niet voor zijn volk. De tabernakel was maar tweeëntwintig meter breed en vierenveertig meter lang, terwijl Gods volk miljoenen mensen telde. Er was dus niet bepaald genoeg ruimte om met iedereen een fijne liturgie op de sabbat te vieren, zelfs niet als je het volk zou opsplitsen voor een ochtend- en een avonddienst. Verder stonden er ook geen banken of stoelen. Nee, de nadruk lag op het altaar, op de offers, en op het Heilige der Heilige.

De offers nodigden God uit, waarna Hij zijn aanwezigheid door vuur kenbaar maakte.

Die bouwsels waren symbolen van het echte gebouw dat Jezus zou bouwen. Toen Jezus bij de bron met de Samaritaanse vrouw sprak, stelde zij Hem de vraag of je nu moest aanbidden op de berg Gerizim of in Jeruzalem. Het antwoord van Jezus was verrassend: geen van beide. ‘...maar de ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en waarheid; want de Vader zoekt zulke aanbidders’ (Joh. 4:23).

In m’n verbeelding zie ik dat Jezus zijn handen over die enorme stenen van de tempel in Jeruzalem liet gaan, in het besef dat dit één van de belangrijkste keerpunten in de geschiedenis was. ‘Beste tempel, tot nu toe ben jij het symbool geweest van de tempel die Ik ga bouwen. Nu is het zover. Bedankt voor je werk, bedankt voor je heenwijzing naar het grote werk dat de Vader gaat doen.’

Nadat Hij alle scharrelaars uit de tempel had gedreven, had Jezus een binnenpretje, toen Hij de Joden – die een wonder vroegen als bewijs voor de autoriteit van Jezus – door zijn antwoord in verwarring bracht: ‘Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen’ (Joh. 2:19).

Maar zijn tegenstanders begrepen er niets van. Ik vraag me trouwens af of velen van ons het wel helemaal begrijpen. Jezus gaf hier niet zomaar een paar raadseltjes op over zijn lijden, sterven en opstanding. Hij had het over een gebouw dat, zonder rotsblokken, stenen en cement, steviger in elkaar zat dan welk ander gebouw ook. Jezus sprak over zijn lichaam, dat bestaat uit u en mij. Het is een gebouw van levende stenen.

Op het Pinksterfeest wijdde Hij dat nieuwe gebouw in.

Net als bij de inwijdingen in het Oude Testament, kwam er vuur uit de hemel. Alleen daalde het ditmaal niet neer op het dak van een gebouw, maar op het ‘dak’ van mensen: er verschenen tongen van vuur op hun hoofd. God wilde daarmee zeggen: ‘Vanaf dit moment woon Ik hier, bij mensen.’ Daarom zette de eerste gemeente ook geen kerkgebouwen neer. De gelovigen begrepen het verschil tussen het oude en het nieuwe. Zij droegen Gods aanwezigheid met zich mee, wáár ze ook gingen.

Nog steeds dichtbij

Maar hoe zit het met ons? Nemen wij God ook overal mee naar toe? Of hebben onze prachtige kerken en grote zalen, boordevol bijbelstudies en geweldige lofprijzingsdiensten, ons ertoe verleid te denken dat God niet langer in onze bescheiden lichamen woont, maar liever aanwezig is in de ruimten waar wij samenkomen...?

Misschien moeten we wat dieper nadenken over de boodschap van Johannes de Doper. We moeten ons realiseren dat hij geen standwerker met een tijdelijke aanbieding was: ‘Hier moet je wezen! Het Koninkrijk der hemelen komt eraan. Teken vlug in, nú kan het nog! Deze aanbieding vindt u nergens anders, dames en heren, zelfs niet in Betanië of Betsaïda. Nee, beste mensen, het Koninkrijk der hemelen is – tijdelijk – hier bij de Jordaan!’

Ik ga ervanuit dat alle christenen geloven (of beweren te geloven) dat Christus in ons woont, en dat onze wedergeboren geest een verlengstuk is van het Koninkrijk der hemelen. Maar we handelen daar niet naar. We doen net of God ver weg is. We doen net of Hij in de hemel rustig een uiltje knapt of op vakantie is, totdat Hij uitgenodigd

wordt om 's zondags weer een keertje in de dienst te komen spreken. Jezus had zijn taak op aarde wel volbracht, maar het 'nabije Koninkrijk' verdween niet met Pasen of Pinksteren. Dezelfde man die verklaarde dat het Koninkrijk dichtbij was, profeteerde ook over de komst van de Heilige Geest: '...maar Hij, die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben niet waardig Hem zijn schoenen na te dragen; die zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur' (Mat. 3:11). Toen Jezus eenmaal gekomen was, zei Hij: 'En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn, de Geest der waarheid, die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn' (Joh. 14:16-17). Het Koninkrijk was dichtbij gekomen, en is nog stééds dichtbij. Jezus beloofde dat, wanneer de Geest zou komen: 'Hij u de weg (zal) wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen' (Joh. 16:13).

Dit liet Jezus zijn volgelingen na: een Raadsman die leiding geeft, die spreekt, die zaken openbaart, en die er altijd is. Laten we eens kijken wat het inhoudt als we die Raadsman de ruimte geven.

Er is voortdurend kracht beschikbaar

De Samaritaanse vrouw bij de bron was verrast. Joden gingen niet met Samaritanen om, maar toch vroeg deze Jood haar om een slok water. Het gesprek werd zelfs nóg vreemder.

‘Indien gij wist van de gave Gods en wie het is, die tot u zegt: Geef Mij te drinken, gij zoudt het Hem gevraagd hebben en Hij zou u levend water hebben gegeven,’ zei Jezus.

Maar de vrouw kon het begrip ‘levend water’ niet plaatsen, en wees Jezus erop dat Hij niets bij Zich had om water uit de put te halen. Maar haar belangstelling was gewekt. Ze vroeg: ‘Hoe komt Gij dan aan het levende water?’

‘Een ieder, die van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen; maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven’ (Joh. 4:9-13).

Een fontein van eeuwig leven! Wat een geweldig beeld van het nieuwe leven dat in ons opborrelt! Geen mufte, stilstaande, donkere bron waaruit we met de nodige krachtsinspanning ternauwernood één enkel emmertje kunnen putten, maar een bron waaruit het water bruisend opborrelt. Die stroom brengt verkoeling en verfrissing en lest onze dorst voor eeuwig. En dat water ligt voortdurend onder handbereik.